

A person wearing a light blue robe is gently holding a white lamb. The scene is set in a vast, mountainous landscape with rolling green hills and a clear sky. The lighting is soft and natural, suggesting a peaceful, outdoor setting. The text is overlaid on the image.

Мир

Через
Царство
Христа

Мир через Царство Христа

Тоді влада, сила і велич усіх царств під небом будуть передані святому народу Всевишнього. Його царство триватиме вічно, і всі правителі будуть служити йому та підкоряться йому.
Даниїл 7:27

Сторінки історії заплямовані кров'ю війни. Суперечки між народами майже завжди вирішувалися на полі бою. Провидці та мудреці мріяли про день, коли ця жорстока й безглузда практика припиниться, а народи землі приймуть розумний і праведний спосіб співіснування. Пророки Біблії, пишучи під натхненням Святого Духа Божого, передбачили такий час, пояснюючи, що він настане завдяки встановленню світового уряду або панування, яке нав'яже народам усіх країн справедливі та праведні закони, дотримання яких забезпечить загальний і тривалий мир.

У біблійних пророцтвах про цей майбутній час миру під світовим урядом дається запевнення, що божественний план не зазнає невдачі, оскільки обіцяне царство буде буквальною і могутнім урядом, досконало організованим і потужно оснащеним для виконання кожної функції, призначеної йому в пророцтвах. Це царство Христа; і, як відкриває Біблія, царство Христа є справжнім урядом « ». Щодо цього царства та

Христа, головного Правителя в ньому, пророк пророкував: «Збільшення його правління та миру не буде кінця». Ісаїя 9:6,7

Майбутній світовий уряд, який буде Царством Христа, є однією з головних тем Біблії. Пророки Старого Завіту з великим ентузіазмом пророкували та описували це божественне правління. Одне з перших згадок про нього належить Якову, який на смертному одрі пророкував: «Юда — це левеня; ти піднявся, сину мій, з здобичі; він пригнувся, присів, як лев, і як старий лев; хто його розбудить? Скіпетр не відійде від Юди, ані законник від його ніг, доки не прийде Шило; і до нього буде сходитися народ». Буття 49:9,10

Це пророцтво було виголошене, коли Яків та його родина перебували в Єгипті. У той час в Єгипті причаївся лев був королівським символом влади та права на правління. Отже, пророцтво, що зображає Юду як «причаївся лев», було образним способом сказати, що з цього царського племені Ізраїлю прийде Той, кому Бог Авраама, Бог Ісаака та Бог Якова обіцяв «Насіння», яке буде Месією та Царем. Цьому майбутньому Царю Яків пророко присвоїв титул «Шило», що означає «мирний». Його пророцтво про те, що «збір народу» відбудеться до Шило, просто означало, що цей Правитель, якого пошле Єгова, як Князь Миру, принесе мир народам.

Ісаїя передбачив народження та остаточне возвеличення до правління цього великого Царя, сказавши: «Дитя народилося нам, син дано нам, і влада буде на його плечі; і його ім'я буде:

Дивовижний, Радник, Бог Могутній, Вічний Отець, Князь Миру» (Ісаія 9:6). Пізніше у своєму пророцтві Ісаія назвав цього майбутнього Правителя землі «Рукою» Єгови і пророкував, що ця «свята Рука» буде оголена на очах усіх народів, і що «всі кінці землі» побачать «спасіння Боже». Ісаія 52:10

Щодо всесвітнього характеру месіанського царства Давид писав: «Усі кінці світу згадають і повернуться до Господа, і всі роди народів поклоняться перед Тобою. Бо царство належить Господу (Єгови), і Він є правителем серед народів» (Псалом 22:27, 28). Давид також писав про Царство Єгови: «Усі твої діла хвалитимуть тебе, Господи, і твої святі благословлятимуть тебе. Вони розповідатимуть про славу твого Царства і говоритимуть про твою силу, щоб повідомити синам людським про твої могутні діла та про славу велич твого Царства. Твоє Царство — це вічне Царство, і твоє панування триває через усі покоління». Псалом 145:10-13

Даниїл у пророцтві, що стосується правителів різних частин Стародавньої Римської імперії, які панували в Європі до Першої світової війни, написав: «У дні цих царів Бог небесний заснує царство, яке ніколи не буде знищене; і це царство не перейде до іншого народу, але воно розтрощить і поглине всі ці царства, і буде існувати вічно». Даниїл 2:44

У Новому Завіті

Ми навели лише кілька з багатьох обіцянок, записаних у Старому Завіті, що стосуються

царства, або уряду, який у призначений Богом час буде правити світом. Новий Завіт продовжує ту саму втішну тему про царство. Ангел, який сповістив про народження Ісуса, сказав пастухам: «Не бійтеся... бо сьогодні у місті Давида народився вам Спаситель, який є Христос Господь». Раптом з'явилося безліч небесних сил, які співали: «Слава Богу на висотах, на землі мир, добра воля людям» (Лука 2:10, 11, 14). Ангел також сказав, що це оголошення про народження Христа, обіцяного Месії, було доброю новиною, яка зрештою дійде до «всіх народів».

Згадки в Новому Завіті про Месію, Царя та Царство, яке Він має встановити, не мають виключно пророчого характеру, бо вони вказують на початок виконання старозавітних пророцтв. Наприклад, хоча Старий Завіт пророкував, що Цар прийде, ангел сповістив пастухам, що Він уже народився. Це перше виявлення Божої доброї волі щодо людей, у виконанні Його обіцянок, стало тепер реальністю.

Іоанн Хреститель, останній із пророків, також говорив про пророцтво, що збулося. Він сказав: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне» (Матвія 3:2). Пророк Даниїл пророкував, що Бог небес встановить Царство. У Царстві має бути Цар, і тепер Царська Величність, обіцяна Богом небес, з'явилася в особі Ісуса Христа.

Ісус проповідував: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне». (Матвія 4:17). Більш буквальный переклад цього тексту наводить на

думку, як це було оголошено Іваном Хрестителем, що Цар у Царстві, обіцяному Богом небесним, прийшов і був «близько», або серед народу Ізраїлю. Коли Ісус послав своїх учнів на служіння, його доручення їм було: «Ідіть, проповідуйте, кажучи: Царство Небесне наблизилося». Матвія 10:7

Народ Ізраїлю знав про Божі обіцянки щодо Царства. Це особливо стосувалося релігійних правителів народу, фарисеїв та інших. Вони знали, що багато хто вважав Ісуса обіцяним Царем, який буде царювати в цьому Царстві, і вони запитували Його: «Коли ж прийде Царство Боже?» Ісус відповів: «Царство Боже не приходить так, щоб його можна було помітити (у примітці перекладу написано: «зовнішніми ознаками»). І не скажуть: «Ось тут!» або «Ось там!», бо, дивіться, Царство Боже є всередині вас (у примітці: «серед вас»)). Лука 17:20,21

Фарисеї мало вірили або взагалі не вірили, що Ісус був посланий у світ Богом Ізраїлю, щоб встановити месіанське царство. Вони не могли уявити, щоб хтось міг виконати таке завдання без підтримки величезної армії, за допомогою якої він міг би завоювати Римську імперію та визволити народ Ізраїлю з рабства цезарів. Ісус відчував, що у них на думці, тому й пояснив, що Царство, в якому він буде Царем (), не буде встановлено таким чином. Воно не прийде, сказав він, із зовнішнім проявом пишноти та слави, до яких світ звик бачити у завойовницьких правителів.

Знаючи, що фарисеї сумнівалися в тому, що він є обіцяним Царем Єгови, Ісус далі пояснив, згідно з правильним перекладом грецького тексту, що Царська Велич небес була серед них, маючи на увазі, звичайно, себе. Це було сміливе твердження, кинуте в обличчя цим лицемірним релігійним правителям, але воно було для них добрим свідченням, хоча мало хто з них, якщо взагалі хтось, у це повірив.

Недосконалий переклад цього тексту спричинив велику плутанину щодо того, чим насправді є Царство Небесне. У одному з перекладів сказано: «Царство Небесне є всередині вас». Ті, хто не вірить в обіцянки Бога встановити на землі буквальний, всесвітній уряд, який принесе людству мир і радість, скористалися цим неправильно перекладеним текстом, щоб спробувати довести, що свідчення Біблії щодо Божого Царства стосується лише здорового, благочестивого стану серця та розуму, якого досягають люди, що підкоряються впливу моральних та етичних вчень Ісуса, таких як ті, що містяться в Його Нагірній проповіді. Вони кажуть, що передбачене «розширення» Царства Христа відображається у зростанні кількості тих, хто підкоряється Христу і прагне виконувати Його заповіді.

Нелогічність цієї точки зору стає очевидною, коли ми враховуємо той факт, що згадане висловлювання з « » було адресоване фарисеям — людям, яких Ісус не раз називав лицемірами, побіленими гробницями та дітьми диявола. Як

Царство Боже могло бути в серцях таких людей? Але коли ми усвідомлюємо, як уже зазначалося, що насправді Ісус сказав, що Цар у пророкованому Царстві, яке обіцяв Бог небесний, перебував серед фарисеїв, ця думка стає зрозумілою і узгоджується із загальним свідченням Писань з цього приводу.

Здається, нашому обмеженому розуму, грішному й недосконалому, важко повірити в те, що Творець коли-небудь зробить щось конкретне для своїх людських створінь. Ця нестача віри з боку людей, які називали себе народом Божим, проявлялася протягом усіх століть. Вони уявляли собі, що Божі обіцянки здійсняться завдяки людським зусиллям; що обіцянки означали лише те, що Бог поставить Свою печатку схвалення на те, що Його людські слуги вважали правильним і що вони в своєму завзятті намагалися здійснити.

Оскільки Ісуса стратили його вороги, а століття минали без жодних ознак того, що він заснував видиме й буквально царство, хоча й воскрес із мертвих, було легко й природно дійти висновку, що обіцянки Біблії щодо царства стосувалися лише того, чого могли досягти послідовники Ісуса. Через цей брак віри та розуміння виникли хибні уявлення. Велика маса тих, хто називав себе християнами, зрештою об'єдналася з цивільними урядами і назвала свій нечестивий союз «християнством» () або «царством Христа». Мільйони інших, особливо в останні роки цього віку, підхопили ідею, як уже зазначалося, що царство Христа — це лише

праведний вплив або святий порив у серцях християн-віруючих.

Не з цього світу

Коли вороги привели Ісуса до Пілата, вони звинуватили Його в тому, що Він проголосив Себе царем. Таке твердження, якщо б воно було правдивим, зробило б Його винним у зраді Римської імперії. Ісус визнав, що він прийшов у світ, щоб бути царем, але пояснив: «Моє Царство не з цього світу (грец. «космос», соціальний порядок): якби моє Царство було з цього світу, то мої слуги билися б, щоб я не був виданий юдеям; але тепер моє Царство не звідси». Івана 18:36, 37

Заява Ісуса про те, що його царство не з цього світу, і що, якби воно було з цього світу, то його слуги билися б, накладає божественне засудження на всі військові операції, що пропагуються та здійснюються в ім'я Христа і які претендують на те, що служать інтересам його царства. Згідно з цим принципом дії, висловленим Ісусом, усі так звані «священні війни» минулих століть аж ніяк не були священними, а були нечестивими та не санкціонованими Богом.

Крім того, пояснення Ісуса про те, що його царство не з цього світу, означає, що людське уявлення про цивілізацію під назвою «християнство», що означає царство Христа, було неправильним, а насправді — підробкою справжнього царства Христа. Тому всі різні філософії, які хитро застосовували біблійні обіцянки про Царство до тих чи інших підступних

людських спроб створити кращий світ, були несумісними з божественним планом виконання Божих обіцянок і суперечили йому.

Не було жодної вагомої причини, чому щирі та побожні дослідники Біблії мали б віддаватися цим людським філософіям або бути ними введеними в оману, адже Ісус чітко дав зрозуміти, що ніхто не повинен очікувати, що його царство буде встановлено в цьому столітті. Лише за кілька днів до того, як Ісус сказав Пілату, що його царство не з цього світу, він розповів своїм учням притчу, яка мала на меті навчити їх тієї самої важливої істини. Притча стосувалася певного вельможі (що символізував Ісуса), який вирушив у далеку країну, щоб отримати царство і повернутися. У вступі до притчі пояснюється, що Ісус розповів її, бо його учні думали, що його царство має з'явитися негайно. Лука 19:11, 12

Надія учнів

Учні Ісуса щиро вірили, що він є Месією, великим Царем, про якого пророкували пророки Старого Завіту. Вони вірили, що він прийшов, щоб заснувати обіцяне царство, той «уряд», який розширить сферу свого впливу, поки не охопить усю землю і не принесе мир та щастя всьому людству. У цій вірі вони мали рацію. Але вони очікували, що Ісус одразу ж встановить цей чудовий і могутній уряд. У цьому вони помилялися, як показала притча про «певного вельможу».

Ця хибна точка зору з боку учнів Ісуса була цілком виправданою, адже він дав їм підстави вірити, що вони займатимуть чільне місце поруч із ним у його царстві, і в їхньому обмеженому баченні Божого плану це означало, що Христове царство неодмінно має бути встановлене ще за їхнього життя. Як інакше, міркували вони, вони могли сподіватися розділити з Ісусом владу над Царством? Як інакше могла б здійснитися обіцянка Ісуса: «Не бійтеся, мале стадо, бо вашому Отцеві завгодно дати вам Царство»? Лука 12:32

Апостоли дуже переймалися перспективою бути пов'язаними з Ісусом у правлінні Його Царства і багато обговорювали це між собою. Яків та Іван особливо прагнули забезпечити собі привілейовані позиції в Царстві і попросили свою матір запитати Ісуса, чи один з них зможе сидіти праворуч, а інший — ліворуч від Нього в Його Царстві. Ісус не сказав, що вони не можуть і не будуть з Ним у Його Царстві, бо Він дав їм підстави вірити, що так буде. Він лише звернув увагу на високу ціну, яку їм доведеться заплатити, щоб бути з Ним. Він запитав: «Чи можете ви пити чашу, яку Я буду пити, і хреститися хрещенням, яким Я хрещуся?» Вони відповіли: «Можемо». Матвія 20:20-22

Ісус відповів Якову та Івану, кажучи: «Ви справді будете пити з моєї чаші та хреститися тим хрещенням, яким я хрещуся; але сидіти праворуч та ліворуч від мене не мені давати, але це буде дано тим, для кого це приготовано моїм Отцем». (Матвія 20:23). Отже, хоча Ісус не обіцяв цим двом

улюбленим апостолам конкретного місця у своєму царстві, пояснивши, що не має повноважень призначати такі посади, він підтвердив їхнє розуміння того, що вони розділятимуть з ним владу над царством, якщо доведуть свою гідність, випивши його «чашу» та прийнявши його «хрещення».

Хоча вони стверджували, що «здатні», або готові, виконати ці вимоги, сумнівно, чи розуміли вони на той час, що саме малося на увазі під випиванням «чаші» Ісуса та хрещенням Його «хрещенням». Як згодом було розкрито в Новому Завіті, Ісус запрошував своїх учнів страждати й померти разом з ним. Якби вони це зрозуміли, то знали б, що в жодному разі не зможуть бути з Ісусом у славі його царства, доки не воскреснуть з мертвих, а це, як вони знали, станеться лише наприкінці наступного віку. Івана 11:24; Матвія 13:39

«Чаша» Ісуса була чашею страждань і смерті, і він випив її вірно до гіркого дна. Його «хрещення» було хрещенням смерті, символом якого було лише його занурення у воду Іваном Хрестителем. Павло писав: «Хіба не знаєте, що всі ми, хто хрестився в Ісуса Христа, хрестилися в Його смерть?» (Римлянам 6:3). Ніщо в Біблії не є більш очевидним, ніж той факт, що учні Ісуса в цьому столітті покликані йти Його шляхом самопожертви аж до смерті. З цими умовами учнівства пов'язані обіцянки, що ті, хто виявиться вірним їм, будуть царювати з Ним у Його Царстві.

Павло писав: «Це вірне слово: якщо ми з Ним померли, то й з Ним житимемо; якщо страждаємо, то й з Ним царюватимемо» (2 Тимофія 2:11, 12). І ще: «Якщо ж ми діти, то й спадкоємці — спадкоємці Божі й співспадкоємці Христа, якщо тільки ми з Ним страждаємо, щоб і славитися з Ним»» (Римлянам 8:17). Після свого воскресіння Ісус сказав: «Переможцю дам сидіти зі Мною на Моему престолі, як і Я переміг і сів із Моїм Отцем на Його престолі» (Об'явлення 3:21). Ісус також сказав: «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя» (Об'явлення 2:10). А ще є та чудова обіцянка для цих вірних, що вони вийдуть із смерті у «першому воскресінні», щоб «жити й царювати з Христом тисячу років». Об'явлення 20:4,6

Народжений від Духа

У Євангелії від Івана 3:1-13 розповідається про Никодима, одного з керівників Ізраїлю, та про його нічний візит до Ісуса, щоб дізнатися більше про Його вчення. Ісус пояснив Никодиму, що потрібно народитися знову, щоб увійти в Царство Боже. Це здалося Никодиму дуже дивним, і він запитав, як це може бути. Ісус мав на увазі не природне народження, а народження від Духа. Він пояснив цьому правителю Ізраїлю, що ті, хто народжені від Духа, подібні до вітру, тобто могутні, але невидимі.

Нікодим, звичайно, не до кінця зрозумів, що мав на увазі Ісус, але у світлі подальших вчень Ісуса та апостолів, викладених у « », ми тепер чітко бачимо, що ті, хто розділятиме з Ним правління Царством,

спочатку повинні пережити зміну природи, так само, як це сталося з Ним. Ісус віддав Своє тіло, Свою людську природу, заради життя світу. (Івана 6:51). Саме ця жертва його людського життя забезпечила викуп для всього людства і гарантує всім можливість відновити життя під час Царства Христа. (Євреїв 2:9; 1 Тимофія 2:3-6). І, будучи страчений у плоті, Ісус воскрес із мертвих як славне божественне істота, якому дана вся влада на небі й на землі. Євреїв 1:1-4; Матвія 28:18

Ті, хто страждає і вмирає з Ісусом, а у воскресінні підноситься, щоб жити і царювати з Ним, також зазнають зміни природи з людської на божественну. Петро писав, що нам дано «надзвичайно великі й дорогоцінні обітниці», щоб «цими ми стали учасниками божественної природи». (2 Петра 1:4). Петро також писав про християн, що Небесний Отець «породив нас знову до живої надії через воскресіння Ісуса Христа з мертвих до спадщини нетлінної, незаплямованої та неминущої, збереженої на небі для вас (у примітці: для нас)». 1 Петра 1:3,4

Такі обіцянки, які, будучи неправильно зрозумілими, призвели до помилкової віри, що всі, хто спасенні через Ісуса Христа, проведуть вічність на небі. Але це зовсім не та думка. Ці небесні обіцянки призначені лише для тих, хто слідує за Ісусом; тих, хто зрікається себе, бере свій хрест і йде за Ним у жертвовну смерть. (Матвія 16:24). Їх не закликають приносити жертви, щоб здобути спасіння, а щоб виявити себе гідними жити й

царювати з Христом у тому славному обіцяному царстві: царстві, яке має встановити мир на землі та забезпечити здоров'я, радість і вічне життя для всіх, хто дотримується його праведних законів.

Це піднесення до небесної слави — саме це мав на увазі Ісус, кажучи про «народження від Духа» (Івана 3:5, 6). Хоча кожен істинний послідовник Учителя в цьому житті народжений для цієї небесної надії, духовне народження відбувається лише після воскресіння. Це відповідає поясненню Ісуса, що ті, хто народжені від Духа, подібні до вітру: невидимі для людських очей і могутні. Разом з Ісусом ця група, покликана зі світу і яка виявила вірність у нинішньому столітті, складе духовну фазу Месіанського царства. У притчі про пшеницю та кукіль Ісус називає їх «дітьми Царства» і пояснює, що вони «засяють, як сонце, у Царстві свого Отця». Матвія 13:25-30, 36-43

«Ключі» Царства

Запрошення йти слідами Ісуса і таким чином отримати право на спільне спадкоємство в Його Царстві поширюється через Євангеліє: благу звістку про спасіння через Ісуса та можливість життя, яка дійде до людей через засоби Його Царства. Ісус пояснив, що лише через зречення себе кожен може стати Його учнем (Матвія 16:24). Але вузький шлях жертви фактично не був відкритий аж до П'ятидесятниці, яка настала після смерті та воскресіння Ісуса.

Ісус обіцяв Петру, що дасть йому «ключі» від Царства Небесного; тож саме Петро в День П'ятидесятниці проголосив радісну звістку й офіційно відкрив двері до Царства. (Матвія 16:19). Це було зроблено від імені віруючих-євреїв. Пізніше саме Петро першим проголосив Євангеліє Царства язичникам. Це сталося в домі Корнилія, першого наверненого язичника. Таким чином, Петро використав ключі від Царства.

Це не означало, що Царство було встановлено в день П'ятидесятниці, як помилково вважають багато хто. Це просто означає, що тоді почався відбір тих, хто має правити з Ісусом у Царстві. Ключі від Царства Небесного, якими користувався Петро, були ключами до можливості правити в Царстві як співспадкоємці з Христом. Шлях до цієї високої посади в Царстві є важким. Павло сказав, що лише через «багато скорботи» можна увійти до Царства. Дії 14:22

Ті, кого Бог покликав на цю високу посаду в Царстві, як правило, не є великими, могутніми чи знатними цього світу, хоча проти них немає ніякої дискримінації. Просто в їхніх нинішніх почесних і владних становищах умови «вузького шляху» здаються занадто дорогоцінними. Яків писав: «Хіба не вибрав Бог бідних цього світу, багатих на віру, і спадкоємців Царства, яке Він обіцяв тим, хто Його любить?» (Яків 2:5). Але чи то багаті, чи то бідні, чи то малі, чи то великі за мірками цього світу, Ісус навчав, що всі повинні стати як «малі діти» — смиренними, невинними, дитячими, щоб увійти до

Царства. «Таким, — сказав він, — належить Царство Небесне» (Матвія 18:3; Марка 10:14, 15). Ісус не мав на увазі, що Царство складатиметься з немовлят.

Іоанн Хреститель

Ісус сказав: «Серед народжених від жінок не встало більшого за Івана Хрестителя; проте найменший у Царстві Небесному більший за нього» (Матвія 11:11). Якби вхід у Царство Небесне був, як вчить традиційна теологія, засобом втечі від пекельного вогню, то наскільки дивним було б це твердження Ісуса. Але дякуємо Богові за краще розуміння Царства, ніж це. Тут, як і в багатьох інших випадках, Ісус використовує вираз «Царство Небесне», щоб позначити духовну або небесну фазу того славного уряду обітниці, який зрештою буде панувати над усіма народами і благословляти їх; а Іван Хреститель не матиме участі в небесній фазі Царства.

«Закон і пророки були до Івана», — сказав Ісус, «відтоді проповідується Царство Боже» (Лк. 16:16). У зв'язку із Законом, даним на горі Синай, та нагородами, запропонованими за послух йому, Господь сказав народу Ізраїлю: «Якщо ви справді будете слухатися мого голосу та дотримуватися мого завіту, ... то ви будете для мене царством священиків і святим народом» (Вихід 19:5, 6). Нація в цілому не відповідала вимогам для цього обіцяного становища як царства священиків. Але пророки та інші вірні, як окремі особи, відповідали

цим вимогам. Дійсно, стародавні патріархи, хоча й не перебували під писаним Законом, були вірними заповідям, які він проголошував, і Бог виконає свою обіцянку щодо них.

Усі ці «давні праведники» вірно служили Богу, бо мали віру в обіцянки про месіанське царство. Бог не обіцяв їм небесної надії. Їхнє очікування полягало в тому, щоб бути відновленими до життя як люди на землі. Павло перелічує багатьох із них у 11-му розділі Послання до Євреїв і розповідає про їхні страждання заради праведності, а також пояснює, що вони витримали й померли, віруючи, що матимуть «краще воскресіння». (Послання до Євреїв 11:35, 39–40). Це краще воскресіння буде до людської досконалості та до становища вчителів і провідників серед народу.

Ісус сказав людям свого часу: «Буде плач і скрегіт зубів, коли ви побачите Авраама, Ісаака, Якова та всіх пророків (включно з Іваном Хрестителем, останнім із пророків) у Царстві Божому, а самі будете вигнані. І прийдуть зі сходу, і з заходу, і з півночі, і з півдня, і сядуть у Царстві Божому». У розповіді Матвія сказано, що вони сядуть разом з «Авраамом, Ісааком та Яковом». Матвій також називає тих, кого «викинуть», «дітьми Царства». Лука 13:28,29; Матвій 8:11,12

«Діти Царства», ті, хто завдяки вірності Закону могли б претендувати на звання «царства священиків», коли воскреснуть з мертвих, будуть дуже розчаровані, коли дізнаються, що не займають цього почесного становища. Їхнє

розчарування описується виразом «плач і скрегіт зубів». Але Ісус пояснює, хто займе це становище. Це будуть Давні Праведники: «Авраам, Ісаак, Яків та всі пророки». Люди підуть до них, визнаючи їх представниками Месіанського царства, яке тоді керуватиме справами землі.

Ось це і буде земна фаза Царства Христа. У Псалмі 45:16 нам сказано, що вони стануть «князями по всій землі». Хоча Іван Хреститель не буде з Ісусом у небесній фазі Царства, він буде одним із цих земних «князів», які представлятимуть небесних правителів — Христа та тих, хто вірно страждав і помер, слідуючи за Ним шляхом самопожертви.

Таким чином, організаційні засади Царства Христа будуть довершені. Його служителі, як у небесній, так і в земній фазах, будуть заздалегідь випробувані та підготовлені, а також воскресені з мертвих, щоб зайняти свої місця як правителі та вчителі в цьому Царстві. Ісус був першим, хто воскрес із мертвих, і протягом усього нинішнього віку він наглядав за покликанням і підготовкою своїх співспадкоємців. Він служив їхнім Заступником перед престолом небесної благодаті. Він був їхнім Добрим Пастирем, їхнім Радником і Провідником. Він був їхнім Господом і Вчителем, їхньою Головою.

Коли робота з покликання та підготовки його співспадкоємців буде завершена, а їхнє воскресіння з мертвих та возвеличення до божественної природи здійснені, тоді настане «краще воскресіння» їхніх людських представників,

«князів», і разом, гармонійно та славно, ці дві фази давно обіцяного царства почнуть функціонувати.

У Царстві також буде «велика юрба» духовних «слуг». Нам сказано, що вони будуть «перед» престолом, а не «на» престолі, і не будуть правителями в Царстві. Хоча Писання не вказує конкретно, як саме вони будуть служити, здається, що це буде як зв'язок між небесною та земною фазами Царства. Ця «велика юрба» описана в Об'явленні 7:9, 10, 13-17.

Яким досконалим і ідеально організованим буде це «царство», або уряд! У Міхея 4:1-4 воно символічно описане як «гора дому Господнього». Гора є символом Царства, а дім — це правляча родина Бога, або правлячий дім. У цьому пророцтві дві сфери Царства символізуються як «Сіон», духовна, та «Єрусалим», земна. Пророцтво стверджує, що в «останні дні» «гора дому Господнього буде встановлена на вершині гір, ... і народи будуть стікатися до неї».

У подібному пророцтві, записаному в Ісаї 2:2,3, сказано «Усі народи будуть стікатися до нього, і багато народів прийдуть і скажуть: «Ходімо, підіймемося на гору Господню, до дому Бога Якова; і Він навчить нас Своїх шляхів, і ми будемо ходити Його стежками; бо з Сіону (Христос і ті, хто слідує за Ним) вийде закон, і слово Господнє з Єрусалиму (Стародавні Праведники)».

Міхей 4:3 продовжує: «Він», Господь, великий Цар і Суддя, «буде судити серед багатьох народів і

докоряти сильним націям здалеку». Як очевидно з цього, що Царство Христа буде здійснювати сильний контроль над справами людей, навіть «караючи» сильні народи, які спочатку не схиляють коліна перед його праведним правлінням. Неможливо узгодити такі пророцтва з помилковою теорією, що Царство Боже — це лише праведний дух у серцях окремих людей.

В результаті пізнання шляхів Господа під правлінням Царства Христа, і, якщо буде потрібно, «докору» або дисципліни в цьому процесі, народи, продовжує пророк, «перекують свої мечі на лемеші, а свої списи — на серпи; народ не підніме меча проти народу, і не навчатимуться більше війни. Але кожен сидітиме під своєю виноградною лозою та під своїм фіговим деревом, і ніхто не буде їх лякати, бо це сказав Господь Саваот». Міхей 4:4

Піддані Царства

Окрім того, що Царство Христа має як духовну, так і земну фазу, воно також має як правителів, так і тих, ким правлять, — підданих. У вивченні Біблії важливо звернути увагу на це розрізнення. Коли Ісус обіцяв своїм учням, що вони будуть з Ним у Його Царстві, це стосувалося правлячого аспекту Царства, тобто того, що вони будуть «царями та священиками» у Царстві разом з Ним. (Об'явлення 5:10; Об'явлення 20:4,6). Злодій на хресті попросив Ісуса згадати про нього в Його Царстві, і Ісус відповів: «Поправді кажу тобі сьогодні: ти будеш зі мною в раю» (у багатьох перекладах кома

поставлена неправильно). (Лука 23:43). Це була обіцянка злодієві, що він може стати одним із підданих Царства.

Причина, чому Ісус тут вжив слово «рай», полягає в тому, що його Царство відновить райські умови на всій землі. Наші перші батьки не послухалися Божого закону і були вигнані з Раю, але воля чи закон Бога буде відновлений Царством, і Рай буде відновлений. Вся земля стане подібною до Еденського саду і наповниться відновленим та вдосконаленим людством. Це будуть піддані Царства. І якими щасливими підданими вони будуть!

Знову використовуючи «гору» як символ Царства, пророк Ісаїя писав, що на цій горі Господь «поглине смерть назавжди, і Господь Бог витре сльози з усіх облич» (Ісаїя 25:6-9). Ті, хто померли, будуть пробуджені від смерті і отримають можливість насолоджуватися життєдайними благословеннями Царства. Про це нас запевняє апостол Павло у своєму першому листі до церкви в Коринті, у 15-му розділі — тому чудовому розділі про воскресіння мертвих. Спочатку він описує воскресіння тих, хто буде жити і царювати з Христом, пояснюючи, що вони будуть піднесені до безсмертя. Далі він каже: «Тоді збудеться написане: «Смерть поглинена перемогою. О смерте, де твоє жало! О могило, де твоя перемога?» 1 Коринтян 15:54,55

Це буде включено в діло Царства. Павло пояснює, що Христос буде царювати, доки всі вороги не будуть покладені «під Його ноги», і що «останнім

ворогом, який буде знищений, є смерть» (1 Коринтян 15:25-26). У цьому славному ділі Царства братимуть участь послідовники Ісуса, бо це є те Царство, яке, згідно з нашим текстом, «буде дане народу святих Всевишнього» (Даниїл 7:27). Це також Царство, пророковане в Об'явленні 11:15, де ми читаємо: «Царства цього світу стали царствами нашого Господа та Його Христа, і Він буде царювати навіки віків».

Хоча на підготовку до цього Царства витрачаються тисячі років, коли нарешті настає час його встановлення, воно виконує все, що обіцяв Бог. Влада Царства вперше проявляється перед світом у великий «час лиха, якого не було, відколи існують народи», знищуючи «царства цього світу» (Даниїл 12:1; Матвія 24:3, 21, 22; Об'явлення 2:26, 27). Але крім цього, як відкриває Об'явлення 11:18, його встановлення ознаменує час воскресіння мертвих, коли «святі» цього віку будуть піднесені, щоб царювати з Христом протягом тисячі років у духовній фазі Царства, і коли стародавні пророки стануть «князями по всій землі».

Тоді також весь світ буде просвітлений, і всі, малі й великі, навчатися шанувати Господа. Ті, хто продовжуватиме свідомо протистояти Богу та праведності, описані в цьому пророцтві як ті, хто «руйнує землю», самі будуть «знищені з-поміж народів». Дії 3:23

Тоді робота Царства буде завершена, і Бог, Творець неба і землі, стане, як передбачив Павло, «усім у всіх». (1 Коринтян 15:24-28). Таким чином,

завдяки діям Царства буде досягнуто повного виконання молитви кожного християнина: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя на землі, як на небі» (Матвія 6:10). Жодна молитва, що коли-небудь була піднесена, не отримує більш повного і славного відповіді!